

Kannaksen Mykrät

JÄSENLEHTI n:o 29 - 1/2018 - joulukuu

**Sukulaiset harrastavat:
ikonimaalaus & puutarhanhoito**

Muisteluita ja meriittejä

**Kannaksen Mykrät -sukuseura ry:n jäsenlehti
info@mykrat.net ★ www.mykrat.net**

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry

☞ Perustettu 28.11.1999 | Merkitty yhdistysrekisteriin 1.3.2001 | Varsinaisia jäseniä n. 100

☞ Yhteystiedot

Sähköposti [info\[at\]mykrat.net](mailto:info[at]mykrat.net) | Kotisivu www.mykrat.net

Postiosoite c/o Janne Mykrä, Piiankuja 4, 11710 RIIHIMÄKI

☞ Jäsenlehden toimitus

Juhana Mykrä • [juhana.mykra\[at\]gmail.com](mailto:juhana.mykra[at]gmail.com)

Sukuseuran hallitus, jäsenet ja muut sukulaiset

☞ Jäsenlehden painatus

Copy-Set Oy, Helsinki

Jäsenlehden kansikuva:

*Kehräjä ja karstaaaja Kirvun Tietävälän kylässä 1910-luvulla. Valokuvaaja Liinu Cantell, eli syntyjään **Kustaava Karoliina Mykrä**, s. 5.5.1866 Pietari, k. 23.10.1945 Sortavala. Hän valmistui opettajaksi 1888 Kymölän seminaarista ja toimi kansakoulunopettajana Sortavalassa. Kesät hän vietti sukulaisten luona Kirvun Tietävälän kylässä ja kuvasi paikallista väestöä arkisissa askareissaan. Museoviraston Kansatieteen kokoelman Karjalaisen osakunnan erityiskokoelmassa on säilytyksessä 48 Liinu Cantellin upeaa valokuvaa. Ks. lisää perhe 48 sukukirjassa (KIRVU)*

Kuva on julkaistu Nimeä 4.0 Kansainvälinen (CC BY 4.0) -lisenssillä. Verkkopalvelussa julkaistua näyttökuvaa voi käyttää vapaasti myös kaupallisessa käytössä. Kuvan yhteydessä on mainittava tekijä ja/tai kuvaaja sekä säilyttävän organisaation ja kokoelman nimi. <https://finna.fi/Record/musketti.M012:KK4878:269>

SISÄLLYS

n:o 29 - 1/2018 - JOULUKUU

PUHEENJOHTAJAN PALSTA	3
VUOSIKOKOUKSESTA POIMITTUA	4
KOTISEUTUMATKA 10.–13.5.2018: HIITOLA–KÄKISALMI	5
HIITOLAN PITÄJÄSEURAN MATKASSA KARJALAAN	7
KARJALAISET KESÄJUHLAT KOUVOLASSA 2018	7
KÄKISALMELAISET JUHLIVAT HEINOLASSA	8
IKONIMAALAUUS, MIKSI SIIHEN JÄÄ KOUKKUUN?	10
JOUTERVEHDYS LEHTISEN PERHELTÄ	13
ERÄÄN TYÖLÄISPERHEEN KOHTALO SADAN VUODEN TAKAA	14
VILJO MYKRÄLLE KUNNIANOSOITUS SOTAVETERAANEILTA	15
KAUNISTA EI SAA KUIN TEKEMÄLLÄ	16
MUISTOKIRJOITUS: KERTTU MARIA RYÖSÄ 6.6.1922 – 31.1.2018	18
KIRJE RAKKAALLE ÄIDILLE	19
MYKRÄN SUVUSSA TAPAHTUU	21
Jäsenten merkkipäivät 2019	21
Kuolleita	21
Sukuun syntyneitä lapsia	21
Kyllikki ja Teuvo Vartio 80 vuotta	22
Valmistuneita	23
ILMOITUKSIA	24
Jäsenkampanja	24

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Teksti: Janne Mykrä, sukuseuran hallituksen puheenjohtaja, perhe 569 sukukirjassa (HIITOLA 2)

*”Tuikkikaa, oi, joulun tähtöset, kilpaa lasten tähtisilmäin kanssa!
Kertokaatte joulun satua, yhtä uutta, yhtä ihanaa, mieltä viiltävää kuin muinen lasna”.*

Taas kerran on tullut se aika vuodesta, jolloin mieli alkaa kaivata lepoa ja rauhaa. Pitkän ja pimeän syksyn kiireet ovat vähitellen kääntymässä kohti joulua ja hiljentymisen aikaa.

Viimeisen parin viikon aikana oheinen Elsa Koposen joulunalusviikolla 1913 laatima runo on pyörinyt jostain syystä varsin usein mielessäni. Tuo kaihoisa joululaulu on vähän yllättäenkin noussut mieleeni. Yleensä olen enemmän hyräillyt Junnu Vainion ”Joulumaan” tyyppisiä iloisempia sanoituksia joulua odottaessani.

Tänä vuonna syy kaihoisaan mieleen joulun ajan lähestyessä johtuu varmasti siitä, että eräs tärkeä henkilö puuttuu keskuudestamme. Rakas Liisa-äitimme menehtyi alkuvuodesta heti edellisen joulunajan jälkeen. Rakkaan ihmisen puuttuminen elämästä on painanut mieltä koko vuoden. Erityisesti vuoden tärkeimmän yhteisen perhejuhlan äärellä läheisen ihmisen puuttuminen tuntuu mielen haikeutena ja surumielisyytenä.

Sukumme piiristä olemme vuoden aikana menettäneet monia muitakin sukulaisia. Pelkästään sukuseuran hallituksen jäsenien äideistä peräti kolme menehtyi kuluneen vuoden aikana. Vaikka läheisellä henkilöllä olisi jo ikää ja sairauksia, on suru tärkeän ihmisen poistuessa aina suurta ja hämmentävääkin.

Joulunaika on aina ollut lähisuvussamme rauhoittumisen ja myös ”sukuloimisen” aikaa. Näin uskoisin monen muunkin perheen piirissä olevan. Nykyajan kiireisessä elämässä tuntuu, että heinäkuu ja joulutammikuun vaihde ovat monesti ainoita hetkiä, jolloin voi kunnolla ja riittävän pitkäksi aikaa pysähtyä viettämään aikaa läheistensä kanssa.

Nämä hetket ja niiden muistelu on tärkeää varsinkin, kun toinen on poissa. Kun ihminen, jonka on tuntenut koko ikänsä, poistuu joukosta, tuntuu että paljon asioita jäi sanomatta ja monta juttua on enää vain muistojen varassa.

Tämä muistojen ja tunnelmien tallentaminen sydämiin ja välillä myös paperille on mielestäni hyvä keino kunnioittaa edesmennyttä läheistä. Vaikka sukuseuratoiminnassa tärkeintä on nykypolvien yhteisöllisyyden rakentaminen ja ylläpitäminen, on muistettava, että nykypolvien sukuyhteys perustuu aina esipolvien olemassa oloon ja yhteiseen sukuhistoriaan.

Toivon sydämestäni, että suvun yhteiset kokemukset ja tarinat esipolvista säilyttävät merkityksensä myös tulevien sukupolvien elämässä. Kaikki me olemme osa sukuhistorian virtaa ja jokaisella meistä on paikamme ja merkityksemme perheiden ja sukujen perinneketjussa.

”Kerran loppuun joulun satu saa, elämä, ah, ketä armahtaapi? Kerran silmän täyttää tuskan veet, sielu kulkee suuret syvänteet. Siks’, oi tähtisilmät loistakaatte!”

Hyvää Joulua ja Rauhallista Uutta Vuotta toivottaen,

Janne Mykrä

Kannaksen Mykrät

=sukuseura Ry

VUOSIKOKOUKSESTA POIMITTUA

Teksti: **Juhana Mykrä**, kokouspöytäkirjan pohjalta. Kuvat: **Hannele Suominen**

Kannaksen Mykrät -sukuseuran sääntömääräinen vuosikokous pidettiin 1.9.2018 kulttuurikeskus Äijälässä Kangasalla, jonne kokoontui 17 sukulaista päättämään seuran suuntaviivoista seuraavalle kaudelle.

Vuosijäsenmaksuksi seuraavalle kaksivuotiskaudelle 2018–2020 päätettiin 20 €, joka kerätään seuraavan kerran kevätkaudella 2019. Seura ei enää kerää Karjalan Liiton jäsenmaksua liiton muuttuneen käytännön vuoksi. Muutos ei toteudu vielä ensi vuonna, joten 2019 sukuseuran jäsenmaksun yhteydessä kerätään myös Karjalan Liiton osuus entiseen tapaan.

Toimikauden aikana käytiin Lahden kaupunginteatterissa seuramassa Evakkotytön tarinaa, joka perustuu Eeva Kilven romaani- ja viime sotien ja välirauhan ajalta. Karjalan liiton kesäjuhlien yhteydessä järjestettiin sukutapaaminen **Raija** ja **Antero Pasasen** luona Jyväskylän Kuohussa.

Sukuseuran hallituksen puheenjohtajaksi valittiin **Janne Mykrä**. Hallituksen jäseniksi valittiin **Pirkko Erikson**, **Sari Kangasniemi**, **Timo Mykrä**, **Teuvo Mykrä**, **Raija Pasanen** ja **Marja Tanninen**. Varajäseniksi valittiin **Jorma Mykrä** ja **Juha Mykrä**.

Toiminnantarkastajiksi valittiin **Jarmo Sali** ja **Martti Väyrynen**. Varatoiminnantarkastajaksi valittiin **Hannele Suominen**.

KOTISEUTUMATKA 10.–13.5.2018: HIITOLA-KÄKISALMI

Teksti: Raija Pasanen (o.s. Ryösä), sukuseuran hallituksen jäsen, perhe 407 sukukirjassa (HIITOLA 2)

Viisi vuotta oli jo kulunut edellisestä kotiseutumatkasta vanhempieni **Kerttu** (o.s. Mykrä) ja **Johannes Ryösän** kotiseudulle Hiitolaan. Silloin saimme viettää keväisen päivän Mykrien entisillä asuinsijoilla Hiitolankylässä sekä lähisukulaisten kotipaikkoja tutkien Kurkijoen puolella. Isämme kotipaikalle emme silloin päässeet. **Sipro** ja **Anna** (o.s. Jaatinen) **Ryösän** perheen asuinympäristö on ollut Hiitolan Kuoksjärven kylän maisemissa. Vuodesta 1937 lähtien isovanhempani sekä isäni Johannes ja veljensä **Arvo** asuivat Peräkylässä Pienimäki-nimisellä pienellä maatilalla. Melko lyhyen ajan Kerttu-äiti ehti miniänä asua siellä ja se oli myös **Inkeri**-siskon ensimmäinen koti. Sieltä heille alkoi myös evakkomatka Vaasan seudulle elokuussa 1944.

Siskojeni **Hilkka Ryösän** ja **Pirjo Salin** kanssa ilmoittauduimme innostuneina Hiitolan Pitäjätseuran järjestämälle matkalle. Nyt oli mahdollisuus päästä Peräkylään. Majapaikkamme oli Käkisalmessa mökkikylässä. Ensimmäisenä iltana tehtiin seuraavan päivän suunnitelmia. Pääsimme samaan seurueeseen Nolvin suvun jäsenten kanssa. Mieliä oli korkealla. Saisimmehan Peräkylän ”naapurit” viettää yhdessä kotiseutupäivää. Lisää iloa tuli, kun meitä siskoja kutsuttiin ”Laurin enkeleiksi”.

Suvun vanhimpana **Lauri Nolvi** oli hyvänä oppaana ja tietolähteenä. Melkein 90-vuoden ikä ei ollut himmentänyt muistikuvia lapsuus- ja nuoruusajoista. Lauri muisti hyvin 1930-luvulta lähtien kylän naapurit, lasten koulunkäynnit ja silloista kyläläisten elämää sekä erilaisia tapahtumia. Oli todella mielenkiintoista kuulla pienistä tapahtumista kyläläisten elämästä. Peräkylän koulu aloitti toimintansa 1932, ensin lähellä olevassa Viinikaisen talossa. Myöhemmin valmistui varsinainen koulurakennus. Pitkän matkan takia Nolvin perheen lapset eivät päässeet kouluun aikaisemmin. Nyt lapsista viisi aloitti ensimmäisellä luokalla. Viinikaisen tuvassa koulunkäynnin aloitti myös setäni **Arvo Ryösä**. Oman koulun saaminen on ollut hyvin tärkeä lapsille ja kylän kehitykselle.

Kotiseutupäivän päätteeksi majapaikassamme iltaa vietettiin päivän tapahtumista kertoen. Keväisen luonnon keskellä retkeilijät olivat saaneet muistella entisajan elämää vanhempiensa tai isovanhempiensa kotipaikoilla. Meidän kahdella maastoautolla kulkenut ryhmä kuten muutkin kotipaikoilla käyneet huomioivat valko- ja sini-vuokkojen runsauden. Korvat kuuluivat metsän helisevää helkettä, kun satakieli lauloi ja käki kukkui. Ehkä pienen sävähdysten antoi, kun käärme luikahti samalla polulla. Kysymyksiä kuitenkin jäi. Missä ovat laitumien lehmäkarjat?

Kuva: Nuoripari Kerttu (o.s. Mykrä) ja Johannes Ryösä Peräkylän kodin pihalla häävieraiden kanssa. Taustalla lehtikuuset 11.5.1943.

Peräkylän ryhmän kohdalla matkaa hieman tarkemmin selostin. Piristykseksi tarinan kronikan muotoon väsäsin. Kaiken piti olla kohdallaan, mutta kuinka kävikään?

Lauri luotsasi Peräkylän porukkaa, mukaan pääsi kolme Ryösän tyttöä mukavaa. Suunnitelmat muuttuivat heti alkuun, kun kuoppia tullut oli kotipolkuun. Kaksi maasturia tilattiin retkelle, jotta helpommin päästäisiin perille.

Autossa mukana varatarvikkeita oli tietenkin. Varmuuden vuoksi kuskit ottivat mukaan myös vaijerin. Sitä yllättäen metsätiellä tarvittiin, kun kaatunutta puuta syrjään vedettiin.

Kytökorven kohdalla Nolvit kotipihalle turvallisesti pääsi. Laurin "enkelit" eteenpäin riensi. Takaisin tultaisiin koulun pihapiiriin, niin sovittiin. Siellä nuotion äärellä yhteinen hetki vietettäisiin.

Laurin neuvon mukaan matkaa jatkettiin. Tarkkaan risteyksessä koulun paikkaa etsittiin. Ei löytynyt, ehkä paluumatkalla Nolvit nuotiolta löydettäisiin.

Laminsalolle päin jatkui tyttöjen retki. Entuudestaan tiedettiin, hiekkakuoppa oli varma merkki. Siitä sitten kottitille jo käännytettiin, hetken päästä kuitenkin pettymään jouduttiin. Myöhemmin sitten huomattiin, kuoppa peittynyt oli kasveihin vihreisiin.

Auto ympäri ja uutta tietä etsimään. Silloin suppuun "siivet" tahtoivat mennä kokonaan. Kohta kuitenkin tuttu maisema Käk'ojan tuntumassa, pani kasvot loistamaan. Siihen kohtaan autokuski jätettiin huilamaan. Nyt tiedettiin oikea suunta. Katse etsi pienen mäen päältä kahta lehtikuusta, suurta. Tukevasti olivat ne paikoillaan, kutsuen luokseen kulkijaa.

Kun vihdoin kotikuusen alla juhlujuomaa maisteltiin, niin "siivet" koholla vanhempiemme elämää muisteltiin. Tänä päivänä 75-vuotta sitten, Mykrästä äitimme miniäksi Ryösään tuotiin. Vuoden päästä jo ensimmäinen tyttö perheeseen saatiin. Pihapiiristä löytyivät talon, navetan, saunan ja kaivon paikat. Silloin "enkeleiden" "siivet" selässä ilmaa saivat.

Luonto muovannut oli lähipellot. Nähdä siellä nyt voi, metsän eläimet ja kissankellot. Tuosta kulki metsätie Alhon asemalle, se tuttu reitti oli postinkantajalle. Myöhemmin Heinosen Hilja virkapuku päällä Lamminsalolta postia kanto. Talojen kohdalla postin torvella merkin antoi.

Pihapiirissä jossain ollut on kauppa-aitta, josta naapurit Osuuskaupan tavaraa saivat. Parkkalin kuorma-autolla maidot Hiitolan meijeriin vietiin. Paluumatkalla kauppatavaroita tuotiin.

Paluumatkalla löytynyt ei koulua, nuotiota, makkaroita, ei Lauria, Onnia, ei muitakaan Nolveja. Hieman ankeaksi meni "enkelien mieli", kuskin kanssakaan taipunut ei yhteinen kieli. Päätettiin lähteä kohti Hiitolaa, Olihan kaikki kuitenkin muuten kohdallaan. Paistoihan aurinko lämpimästi ja käki kukkui riemuisasti. Ei aikaakaan, kun autossa iloinen nauru raikaa. Tämän jälkeen kuski tarvinnee viikon loma-aikaa.

Myöhemmin selvisi sellainen seikka, vanhan kartan mukaan tehty oli tämä keikka.

Kuva: Lehtikuuset Ryösän pihalla 11.5.2018

HIITOLAN PITÄJÄSEURAN MATKASSA KARJALAAN

Teksti: Teuvo Mykrä, sukuseuran hallituksen jäsen, perhe 354 sukukirjassa (HIITOLA 2)

Hiitolan pitäjäseura järjestää tulevana kesänä taas matkoja kotiseudulle Hiitolaan ja Käkisalmeen. Sukuseuralla on mahdollisuus tehdä kiintiövaraus matkalle 6.–9.5.2019. Majoitus on Käkisalmen mökkikylässä. Kotiseutupäivän lisäksi on uutuuksena retkipäivä, jolloin kierretään katsastamassa Hiitolan suuria kartanoita.

Pitäjäseuran matkoilla on asiantuntevat matkanjärjestäjät ja matkanjohtajat. Ensikertalaisille tämä on erinomainen apu tutustua kotiseutuun. Paras ajankohta onkin kevät, jolloin rehevä luonto ei ole vielä peittänyt alleen maamerkkejä ja kivijalkoja.

Mikäli olette kiinnostunut osallistumaan matkalle, pyydämme ilmoittamaan siitä sukuseuran yhteyshenkilölle 2019 tammikuun loppuun mennessä:

Teuvo Mykrä

puh. 0400 591 853

teuvo.mykra@suomi24.fi

Muille matkoille voi osallistua ottamalla yhteyttä Hiitolan pitäjäseuraan, **Laaksonen Raija**, p. 040 5387 401:

6.–9.6.2019 Hiitola–Käkisalmi, majoitus Käkisalmen mökkikylässä

4.–7.7.2019 Hiitola–Terijoki, majoitus Käkisalmen mökkikylässä

4.–7.10.2019 Hiitola–Viipuri, majoitus mökkikylässä 2 yötä ja Viipurissa 1 yö

KARJALAISET KESÄJUHLAT KOUVOLASSA 2018

Teksti: Timo Mykrä, sukuseuran sihteeri, perhe 714 sukukirjassa (ANTREA)

Karjalaiset kesäjuhlat vietettiin 15.–17.6.2018 Kouvolassa. Ohjelma noudatti tuttua kaavaa. Kulttuuripainotteisen ohjelman lomassa tavattiin tutut, tehtiin teemaan kuuluvat ostokset sekä urheiltiin.

Perinteinen Karjalan maraton juostiin lauantaina upeassa kesäsäässä. Matkoihin oli tehty muutoksia. Naisille ja yli 70-vuotiaille se oli 5 mailia. Muut juoksivat perinteisen 10 mailin lenkin.

Juoksijoiden määrä on ollut koko ajan laskussa. Nyt meitä oli kaikkiaan 20 kpl sekä nuorten sarjoissa kaksi kilpailijaa. Yhdeksän vuotta sitten Helsingissä oli mukana vielä 35 juoksijaa.

Syitä juoksuinnon hiipumiseen on vaikea löytää. Edes matkojen lyhentäminen ei tuonut lisää juoksijoita. Toisaalta väki on vähentynyt muissakin massajuoksuissa. Nuoria pitäisi saada lisää. Nyt samat veteraanit ovat mukana vuodesta toiseen. Karjala ikääntyy juostessakin. Se hyvä puoli tässä on että lähes kaikki pääsevät mitaleille. Sarjassani M65 oli kaksi juoksijaa ja minä sain sen kultaisen.

Lauantain ohjelma oli monipuolinen. Maratonin vuoksi en päässyt osallistumaan päiväseminaariin, jossa pidettiin mielenkiintoisia alustuksia, jotka käsittelivät Viipurin lääniä, johon myös Kouvola kuului.

Avajaisjuhla sujui totutun kaavan mukaan. Puheita ja tervehdyksiä kuultiin musiikin ja tanssin lomassa. Yleisö pääsi mukaan yhteislauluin.

Puheissa korostui Kouvolan asema vanhassa Viipurin läänissä, joka oli maamme suurin asukasluvultaan, sekä evakoiden tulo kaupunkiin. Karjalaisia sijoitettiin alueelle n. 45.000. Nykyisin Kouvolan alueella on asukkaita n. 170.000. Täälläkin evakkojen panos kunnallis- ja talouselämään oli huomattava.

Tilaisuudessa vihittiin Karjalan Liiton uusi kantolippu ja Suurjaakkimailaisten lippu.

Vaikka karjalaisia pidetään iloisina ja hyvinä juhlijoina, oli avajaiset varsin jäykkä ja vakava tilaisuus. Jotain uutta pitäisi saada ainakin jos nuoria halutaan mukaan. Juhlalla ei kevennä tekopirteä juontaja jonka letkautukset eivät kanna lavaa pitemmälle. Toisaalta arvokkuuden ja viihteellisyyden välinen tasapainoilu on vaikeaa. Ehkä iltatilaisuuksissa ollaan vapautuneempia ja irrotellaan jäykistelyn vastapainoiksi. Se jäi minulta testaamatta sillä kiiruhdin Heinolaan mökille saunaan.

Ensi vuonna juhlat ovat Hämeenlinnassa 14.–16.6.2019.

Kuva: Timo Mykrä ja kultainen mitali Karjalan maratonilta. Vuoden aikana tuli selätettyä kolme täysmaratonia. Paras noteeraus tuli Turussa 3.56,07.

KÄKISALMELAISET JUHLIVAT HEINOLASSA

Teksti: Timo Mykrä, sukuseuran sihteeri, perhe 714 sukukirjassa (ANTREA)

Perinteiset Käkisalmen-juhlat vietettiin jälleen Heinolassa 9.–10.6.2018. Juhlat pidettiin poikkeuksellisesti kaksipäiväisenä, sillä Käkisalmen-säätiö täytti kunniakkaat 70 vuotta. Säätiön ohella järjestelyistä vastasi Heinolan Karjalaseura.

20.6.1948 allekirjoitettiin Käki-säätiön säädekirja. Sodan jälkeen Neuvostoliitto ei sallinut luovutetun Karjalan pitäjien nimien käyttöä missään yhteyksissä. Siksi nimenä oli toiminnan alussa Käki-säätiö. Vuonna 2004 säätiö muutti nimensä Käkisalmen-säätiöksi. Samoin toimivat muutkin säätiöt. Hiitolaisten Hiisi-säätiön nimi muutettiin vapaampien tuulien puhaltaessa Hiitola-säätiöksi.

Poikkeuksiakin oli. Kerrotaan, että Viipurin Urheilijoiden puheenjohtaja **Nisse Hagman** sai myös pöydälleen vaatimuksen nimen muuttamisesta, mutta itsepäinen puheenjohtaja ei suostunut luopumaan kunniakkaasta nimestä.

Juhlien ohjelmaan kuului Käkisalmen historiaa käsittelevä tasokas seminaari, jossa esitelmöivät geologi **Matti Saarnisto**, arkeologi **Pirjo Uino**, teologi **Jaakko Ripatti** ja tutkija **Marja Huovila**.

Matti Saarnisto kertoi Vuoksen synnystä ja vaiheista. Karjalan vuolas virta on hakenut uomaansa useaan otteeseen, kuten sen varren asukkaatkin. Pirjo Uino kertoi Suotniemen kaivauksista ja tulosten tulkinnasta. Asutus alueella on vanhaa ja varmuudella siellä asuttiin jo 1200-luvulla. Jaakko Ripatti valotti kirkon roolista väestön evakuoinnissa. Kirjoja pidettiin aina vuoteen 1948 saakka. Marja Huovila kertoi käkisalmelaisten asuttamisesta. Heinolan seutu otti karjalaisia, joista enemmistö oli Käkisalmenesta, vastaan omaa asukasluokkaa enemmän.

Ennen sunnuntain pääjuhlaa oli messu, jossa saarnasi käkisalmelaisjuurinen kenttärovasti **Juhani Liukkonen**. Jussi on vanha luokkatoverini. Kirkkokahveilla vaihdoimme kuulumiset ja muistelimme kouluaikoja.

Pääjuhla koostui puheista ja musiikista. Erityisen koskettavia olivat evakkotarinat, jotka luettuina tavoittivat evakkojen muistot ja nuoremman polven tunnot. Tarinat ovat luettavissa www.naistenaani.fi -sivustolla. Samaa teemaa sivuten oli viereisessä Syrjälän salissa näyttely Karjalaisen naisen ääni.

Laulantaa esittivät **Hannele Koskinen** ja **Heli Heikkilä**. Juhlapuhujana oli Karjalan Liiton kunniapuheenjohtaja **Markku Laukkanen**. Hän korosti karjalaisten yhteenkuuluvuutta, vaikeuksien voittamista ja sopeutumista uusille asuinsijoille. Karjalaisilla on ollut vahva panos suomalaisen yhteiskunnan rakentamisessa.

Juhlakonsertissa Salonkiorkesteri Golden Monrepos solistinaan **Hannu Lehtonen** esittivät suomalaisia ja kansainvälisiä sävelmiä. Puupuhaltimin ja jousin varustettu orkesteri koostui pääasiassa Lahden musiikkiopiston opettajista. Kompin vastuu oli pianolla. Tasokas yhtye on käynyt esiintymässä mm. Viipurin uusitussa Espilä ravintolassa.

Juhlavuosi ei suinkaan vielä päättynyt tähän. Syksyllä avautui Heinolan kaupunginmuseossa Käkisalmi-näyttely, jossa kaupungin lisäksi esitellään evakkoutta ja erityisesti käkisalmlaisten sijoittumista ja kotituumista Heinolaan.

Kaupungin halkova vuolas Kymi ja sen vesistöön kuuluvat järvet auttoivat vesien ääreltä tulleita evakkoja sopeutumaan uuteen ympäristöön. Asukkaita sijoitettiin sekä Heinolan kaupunkiin että maalaiskuntaan, joka ympäröi kaupunkia. Viljelijäväestö sijoittui pääasiassa maalaiskuntaan ja yrittäjät ja työväki kaupunkiin. Yrityksistä vielä muutama jatkaa edelleen Heinolassa.

Juhlavuoden kunniaksi Käkisalmissäätö sopi Kansallisarkiston ja Kopioston kanssa, että Laatokan alueen sanoma- ja aikakauslehtien, mm. Käkisalmen Sanomat ja Laatokka, kaikki numerot ovat luettavissa verkossa. Muuten tekijänoikeus on rajoittanut julkisen verkkokäytön vuoteen 1929. Säätö tuki rahallisesti lehtien digitointia. Hiitolaisille tämä on hyvä uutinen, sillä pitäjää koskevat uutiset ja tapahtumat on kirjattu pääasiassa Käkisalmen Sanomiin. Lehdet löytyvät osoitteesta <https://digi.kansalliskirjasto.fi>

Käkisalmissäätön tulevaisuus näyttää valoisalta. Talous on kunnossa ja aktiivisia jäseniä riittää.

Kuva: Käkisalmen Sanomat 2.11.1939, nro 126, s. 1
Kansalliskirjaston Digitoituid aineistot

Iltonumero 1: — **KÄKISALMEN SANOMAT** 33. vuosikerta

N:o 126 N:o 126

Torstaina marraskuun 2 p:nä 1939

NEUVOSTOLITTO vaatii SUOMELTA

Karjalan Kannaksesta noin 25 km leveää rajavyöhykettä,

Suomenlahden saaria ja laivastotukikohtaa Suomenlahden suussa. Suomelle tarjotaan korvaukseksi eräitä alueita Neuvosto-Karjalasta ja oikeus Ahvenanmaan linnoittamiseen omin voimin.

Ulosvaltakomissaari MOLOTOV.

Neuvostoliiton ulkoministeri Molotov on tiistaina pitämässään tiedusteluksessa saaneet tiedon, että Suomi on valmis luovuttamaan Karjalasta noin 25 kilometriä leveää rajavyöhykettä, joka sisältää Suomenlahden saaria ja laivastotukikohtaa Suomenlahden suussa. Suomelle tarjotaan korvaukseksi eräitä alueita Neuvosto-Karjalasta ja oikeus Ahvenanmaan linnoittamiseen omin voimin.

KYMMENISSÄ TEHDASSÄÄLLESSÄ noassaassa valmistetaan parhaillaan kuumissa tiloissa arviolta 100000 kappaletta ammuksia.

Suomen hallituksen yllätti Molotov

väittäessään, että jokin kolmas valtiopainostaisi Suomea.

Mikä vaara uhkaa Suomen tahtoa Neuvostoliitto?

KOLMANNEN KERRAN MOSKOVAAN

lähtivät Suomen valtuudet tiistai-iltaan.

Suomen hallitus aikoi Molotovin puheen takia keskeyttää matkan.

PAIVAN SANA.

Kokouksessa 2. 11. 1939.

Neuvostoliiton ulkoministeri Molotov on tiistaina pitämässään tiedusteluksessa saaneet tiedon, että Suomi on valmis luovuttamaan Karjalasta noin 25 kilometriä leveää rajavyöhykettä, joka sisältää Suomenlahden saaria ja laivastotukikohtaa Suomenlahden suussa. Suomelle tarjotaan korvaukseksi eräitä alueita Neuvosto-Karjalasta ja oikeus Ahvenanmaan linnoittamiseen omin voimin.

Kalastajaa-entesta ja Pummankia

Jäämeren rannalta haluaa Neuvostoliitto myös.

MOSKOVAstä leikkivätkö.

TASSIN toimisto on toimittanut tiistai-iltana Molotovin puheen takia keskeyttäneen matkan.

Suomi on osoittanut myöntyväisyyttä,

mutta pienikin kansan myöntyväisyydellä on rajansa.

MINISTERI ERKON valaiseva puhe eilen.

Ulkoministeri Erko pitoi eilen Helsingissä maanpuolustuskokouksen, jossa hän lausui maan.

Suomen hallitus on nostattanut valtuustossa esityksen, joka koskee Neuvostoliiton turvallisuutta.

Kalastajaa-entesta ja Pummankia

Jäämeren rannalta haluaa Neuvostoliitto myös.

MOSKOVAstä leikkivätkö.

TASSIN toimisto on toimittanut tiistai-iltana Molotovin puheen takia keskeyttäneen matkan.

Molotovin puheen mukaan haluaa Venäjä siirtää Karjalasta noin 25 kilometriä leveää rajavyöhykettä, joka sisältää Suomenlahden saaria ja laivastotukikohtaa Suomenlahden suussa. Suomelle tarjotaan korvaukseksi eräitä alueita Neuvosto-Karjalasta ja oikeus Ahvenanmaan linnoittamiseen omin voimin.

Kalastajaa-entesta ja Pummankia

Jäämeren rannalta haluaa Neuvostoliitto myös.

MOSKOVAstä leikkivätkö.

TASSIN toimisto on toimittanut tiistai-iltana Molotovin puheen takia keskeyttäneen matkan.

IKONIMAALAUUS, MIKSI SIIHEN JÄÄ KOUKKUUN?

Teksti & kuvat: **Hely Matikainen**, perhe 305 sukukirjassa (HIITOLA 1+2)

Olin maalannut posliinia jo vuosikymmeniä, ja hyvien opettajien johdolla edistynyt suhteellisen hyväksi maalariksi. Intohimoinen harrastukseni ja ainainen kiinnostuksen kohteeni vuosikymmenten ajan! Mutta sitten tapahtui jotain: näin pienen pätkän dokumenttia, jossa vilahti ikonimaalarin mielenkiintoinen pöytä ja kaikki sen lukuisat, ihanat väripurkit, monet pensselit ja arvoitukselliset muut pikku purkit ja pullot. Ne herättivät oitis huomioni ja mielenkiintoni. Mitä tämä on? Arki nielaisi asian, niin kuin niin monen muunkin innostuksen jyväsien vieden sen vuosiksi taka-alalle ajatuksistani. Kunnes erään pääsiäisen alla vierailin ystävättärieni kanssa ikoninäyttelyssä. Siellä eräs ikoni vangitsi huomioni ja veti puoleensa. Kiertelin ja kaartelin, katsoin kaikki ikonit tarkkaan ja aina löysin itseni ihmeissäni kyseisen ikonin luota. Lopputuloksena lähdin näyttelystä ikoni käsissäni, itsekin tästä kaikesta hämmästyneenä.

Kuva: Pyhä Kolminaisuus

Kaikki tämä johti siihen, että oli pakko edes tutustua tähän aivan uuteen alaan. Ensin lähikunnassa kansalaisopiston tunnilla, jossa hämmästykseni totesin, etten ymmärtänyt mistä puhuttiin: mafora, sankir, lefkas, olifa ... Ryhmä olikin jatkoryhmä, ja minulla liikaa kysymyksiä, joihin opettaja olisi ehtinyt vastata. Jäin taka-alalle, ja jälleen arjen työt veivät mennessään. Kunnes sitten taas kerran pysähdyin ikonini äärelle ja tunsin pakottavan tarpeen tehdä asialle jotain. Mikä olisi se paikka, jossa saisi aloittelijakin hyvän opetuksen ihan asianmukaisesti ja kunnolla opetettuna? Uusi-Valamo tietysti, ja sinne soitin. Lopputuloksena sain maailman innostavimman ja ihanimman opettajan, joka ohjasi ja opasti myös kurssin jälkeen pitkästä välimatkastamme huolimatta. Kiitos nykytekniikan! Kurssilla valmistui kaksi ikonia, jotka molemmat ovat hyviä – ja sen Pyhän Mikaelin kanssa taidan mennä arkkuunkin, vaikka olenkin luterilainen.

Kuten arvata saattaa, tässäkin lajissa nälkä kasvaa syödessä. Tutustuin maapigmenttien ihmeelliseen, loputtoman laajaan maailmaan – kaikki ihanat värisävyt, jotka keskustelevat upeasti keskenään! Kananmunankeltuaisen ja valkoviinin liitto, jolla nämä kivistä hakatut ja lasihiertimellä hienoksi hierretyt pigmenttimurut sidotaan maaliksi ja maalataan jänisliimalla ja liitujauheella päällystetyille laudalle. Ja laudan päällä on ensimmäiseksi liimattu ehkäpä vanha keittiön pyyhe, juuri se äidiltä peritty, kauan palvellut ja joka nyt jää elämään kotiimme ikonin pohjalla. Kaiken suojaksi olifa eli pellavaöljy suojaamaan ikonia ja sitomaan monet värikerrokset yhteen sekä herättämään värien loiston. Paljon, paljon opittavaa!

On totta, että ensiksi ikoneita katsoessaan ei niistä ymmärrä paljoakaan. Ihmeellisiä mittasuhteita, perspektiivi ihan väärinpäin, miksi talon takaseinä näkyy ja mikä on tuo punainen rätti kahden talon välissä? Miksi liian pieni suu, liian pitkä nenä.... kysymyksiä, jotka vilisevät mielessä. Ja mikä erottaa ikonin muusta kirkkotaiteesta? Kaikki on kuitenkin selkeästi ”ohjeistettu”, kauan sitten eri kirkolliskokouksissa päätetty: aihe, sädekehä, värimaailma, ikonin teksti, juuri se käänteinen perspektiivi, henkilöiden asennot, aina niin hillityt ilmeet, kauniisti laskeutuvat vaatteet. Kaikki, mikä ikoniin maalataan, on merkityksellistä, tapahtuma tai henkilö ikonissa perustuu Raamattuun tai apokryfisiin kirjoituksiin. Myös väreillä on merkityksensä: Jumalanäidin viitta (mafori) on tummanpunainen, alla sininen aluspuku (himation), Jeesuslapsella sädevaalennoksin kirkastettu oranssi vaate, mutta aikuisena sininen mafori ja kuolemansa jälkeen häikäisevän valkoinen vaate.

Mielenkiintoisinta on aina tarina ikonin takana. Oppii, että tietysti mies, jolla on avaimet kädessään, on Pyhä Pietari (Pietarin attribuutti), kirkkaanpunainen viitta on puettu marttyyrikuoleman kokeneille jne jne. Ja jos Raamatun luku on jäänyt huonommalle, tässä oppii senkin lisäbonuksena. Pääsääntö on, että ikonia ei maalata ennen kuin on tutustunut sen historiaan ja tapahtumaan tai elämään, jota se kuvaa. Ikoniin ei myöskään maalata mitään, millä ei ole merkitystä, joten jokaisen esineen merkitys on saatava selville. Tämä taas johtaa mielenkiintoisiin tutkimuksiin ja useiden eri aikakauden ja eri alueiden ikonien tutkintaan. Pikkuhiljaa oppii näkemään ikoneissa esiintyvien viivojen rytmin, tanssin, jolla ne tulevat eläväksi. Ja silloin kun tuo rytmii on kohdallaan, ikoni on henkeäsalpaavan kaunis!

Ikoneista suurin osa on Jumalanäidin ikoneita Kristus-lapsi sylissänsä. Ne jaetaan pääryhmiin: orientti (ennustus), hodegetria (tiennäyttävä), hellyyden Jumalanäiti näin karkeimmillaan jaoteltuna. Sitten on pyhät, marttyyrit, apostolit, enkelit, papit, hallitsijat ja tapahtumaikonit. Eli ne tapahtumat, joista monet muistamme uskonnon tunneilta tai pyhäkoulusta: Kristuksen syntymä, Jeesus ratsastaa Jerusalemiin, Jeesus ristillä jne. Ikonin sanotaan olevan hiljainen rukous, ja silloin kun hiljentyminen ja rauhoittuminen maalauksen ääressä toteutuu, tuo se ikoniin sen hengellisyyden. Vaikka tekninen suoritus ei niin päätähuimaava olisikaan.

Aikaa myöten olen ollut todella monen lahjakkaan opettajan opissa, ja jokaisella on ollut hyvin paljon annettavaa! Ensin tutustuin venäläiseen tyyliin – jota meilläkin enimmäkseen maalataan. Kunnes bysanttilainen tekniikka nousi kovaksi haasteeksi vaikean tekniikkansa ansiosta, mutta tarjosi taas ah, niin paljon uutta ja ihmeellistä: värit ovat kirkkaampia, mittasuhteet totuudenmukaisempia kuin Venäjällä, kasvotkin maalataan eri lailla, niiden varjot ihan eri väreillä, vaatteiden laskokset elävät oikeasti useampien eri vaalennus- ja tummennussävyjensä ansiosta. Vähäisin syy ei ole se, että sen varjolla saan tekosyyntä matkustaa Kreetalle oppiin kerran vuodessa.

Kuva: Kristuksen kirkastuminen

Sanotaan, että tullakseen hyväksi ikonimaalariksi, on harjoiteltava päivittäin. Tämä tietysti pätee joka harrastukseen: harjoittelu tekee mestarin. Omalla kohdallani tämä ei ole lainkaan vastenmielinen ajatus. Päinvastoin, kun maalaan päivittäin, olen huomattavasti miellyttävämpi ihminen. Eli ympäristö kiittää!

Miten valitsee maalattavakseen juuri sen, minkä valitsee? Ei suinkaan summamutikassa, vaan jokin tietty aihe osuu silmiin useammin, tulee esille yllättävissä paikoissa ja lopulta alkaa puhuttelemaan eikä siitä pääse yli ennen kuin on aihetta toteuttamassa. Silloin huomaakin, että juuri tämän vuoksihan se aihe puhutteli, se oli juuri tarkoitettu elämään tässä hetkessä. Jotain, jota emme aina täysin ymmärrä. Vähäisin syy ei tietenkään ole rakkaimmilleen maalattu ikoni, joka on suurella huolella maalattu suojaamaan omaa lasta tai lähimmäistä. Minulle rakkain ikoni on perheemme ikoni: keskellä on metalli-ikoni Jeesus ristillä ja sen ympärillä jokaisen perheenjäsenemme suojeleus-pyhä. Se kulkekoon perheemme matkassa monia, monia vuosia.

Kuva: Ylienkele Gabriel bysanttilaisittain toteutettuna

Kuva: Ristiinnaulitseminen, ympärillä perheemme suojeleuspyhät

JOUTERVEHDYS LEHTISEN PERHEELTÄ

Teksti: Mika Lehtinen, perhe 406 sukukirjassa (HIITOLA 2)

Marraskuu 2018, Addis Abeba, Etiopia

Joulu lähestyy jo hurjaa vauhtia. Meille vanhemmille se tarkoittaa myös sitä, että on aika miettiä perheen lahjoja. Niitä on vaikea löytää täältä Etiopiasta käsin. Toki tavaraa on täällä paljonkin, mutta ongelmaksi muodostuu joko kallis hinta tai tavaroiden huono laatu. Onneksi olemme saaneet useana vuotena jouluvieraita, joiden mukana olemme voineet saada lahjat erityisesti lapsille.

Tämä joulu tulee olemaan meille viimeinen joulu Etiopiassa, koska muutamme takaisin Suomeen ensi kesänä. Joulussa tulee olemaan varmaan meille haikeutta, koska kotimme on ollut viimeiset 10 vuotta Etiopiassa kahdella eri paikkakunnalla. Täällä moni asia on niin paljon erilaisempaa kuin Suomessa, mutta nämä vuodet ovat osoittaneet meille sen, että moniin asioihin tottuu ja niistä alkaa myös pitämään. Toki on myös asioita, jotka täytyy vieraassa kulttuurissa vain hyväksyä.

Etiopialaisille kristityille joulu on toinen pääjuhla pääsiäisen ohella. Jouluna ihmiset menevät illalla kirkkoon ja Jumalanpalvelus kestää useita tunteja yli puolen yön. Sitten varsinaisena joulupäivänä ihmiset ovat kotona sukulaisten ja ystävien kanssa ja syövät juhlaruokia sekä myös vierailevat naapureissa. Tärkeätä on, että vieraille tarjotaan aina jotain syötävää sekä kahvit vielä ruoan päälle.

Meidän perheessä täällä Etiopiassa joulu on ollut aina perheen juhla. Käymme kirkossa (emme yli puolen yön) ja sitten syömme jouluruoan sekä jaamme lahjat. Kuulostaa varsin suomalaiselta tavalta viettää joulua. Samalla uskomme, että se on yksi niistä asioista, joka helpottaa paluutamme erityisesti lasten osalta takaisin Suomeen. Heille Suomi on vieras maa, vaikka suomalaisia ovatkin.

On ollut kiva jakaa nämä vuodet jouluntunnelmia teidän kanssanne täältä Etiopiasta käsin. Toivomme teille kaikille siunattua joulua!

Terveisin: Mika, Tania, Noah, Mateo, Natanael, Naomi ja Eden Lehtinen

ERÄÄN TYÖLÄISPERHEEN KOHTALO SADAN VUODEN TAKAA

Teksti: **Juhana Mykrä**, harrastajasukututkija, Mykrien sukurekisterin ylläpitäjä (HIITOLA 1+2)

Suomen historian dramaattisimpiin aikakausiin lukeutuu sadan vuoden takainen ajanjakso, joka on ollut medioissa ja lukuisissa uusissa tutkimuksissa esillä erityisesti tänä vuonna: repivä veljessota 1918 sekä siihen johtaneet haasteelliset olosuhteet ja tapahtumat historian oikullisessa ketjussa.

Mykrä Karjalankannakselta -sukukirjassa (s. 133) olen nostanut esille **August Aleksander Mykrän**, joka teloitettiin 23-vuotiaana aivan sisällissodan viimeisinä päivinä 12.5.1918 asuinpaikkakunnallaan Kymissä jäätyään vangiksi 4.5.1918. Surmamotiiviksi on merkitty ”kapinallinen”. August toimi metallityömiehenä Kymissä.

Augustin perheestään löytyy tietoja mm. Kansalliskirjaston historiallisten sanoma- ja aikakauslehtien digitoidusta kokoelmasta. Hänen **Antti**-isänsä oli töissä Kymissä Hallan selluloosatehtaalla, joka oli perustettu 1903 Hallan saareen, jonka viereisessä Suulisniemessä perhe asui. Antti oli Suomen paperiteollisuustyöväen liiton jäsen 1907–1926 ja Hallan osaston jäsenmaksujenkantajana 1920-luvun alussa. Antti oli mukana 1922 kunnallisvaalien ehdokaslistalla.

Siirtolaisrekisterien tietojen mukaan perheen lapsista kolme lähti Yhdysvaltoihin, jossa myös ovat kuolleet. **Hilda** lähti 1910 Fitchburgiin ja **Elsa** 1915 Detroitiin, jonne isosiskonsa oli päätenyt. Kuopus **Hjalmar** on saanut passin Amerikkaan 1910-luvulla myös, mutta merkitty lähteneeksi vasta isänsä kuoleman jälkeen 1927 Kanadan Torontoon, josta päätenyt myös Detroitiin, jossa hänelle ja puolisolleen **Helmi Siviä Haliselle** merkitty kuolleenä syntynyt lapsi 1930.

Perhekaavio: Antti Mykrä (1868–1926) ja Anna Kaisa Liukka (1871–1947) lapsineen (Juhana Mykrä, MacFamilyTree)

Lehti-ilmoitus: Antti Mykrän kuolinilmoitus (Eteenpäin-lehti, 02.06.1926, nro 62, s. 1, Kansalliskirjaston Digitoidut aineistot)

Kuva: August Mykrän (1895–1918) kuva kansalaissodassa kaatuneitten ja murhattujen työläisten muistojulkaisusta (Itä ja länsi : työväen kuvalehti, 01.09.1928, nro 17-18, s. 23, Kansalliskirjaston Digitoidut aineistot)

Antti MYKRÄ Jaakonpoika

- ◊ Syntymä 7.12.1868
Jääski Pelkola, Karjala, Suomi
- ~ Ristiminen 6.1.1869
- Muutto 1889
rengiksi
Jääski Jakovalta 1 (Näveri), Karjala, Suomi
- Muutto 1889
rengiksi
Jääski Pelkola (Riikonen), Karjala, Suomi
- Muutto 1890
rengiksi
Jääski Pelkola (Litzen), Karjala, Suomi
- ◊ Avioliitto 7.6.1891
Ruokolahti, Etelä-Karjala, Suomi
- Muutto 1895
lääksiläinen
Jääski Näträmälä 1 (Ikävalko), Karjala, Suomi
- Muutto 20.10.1903
Jääkestä muuttokirja
Kymi, Kymenlaakso, Suomi
- Muutto 2.12.1913
Lohjalta Kymiin
- ◊ Asuinpaikka 1919
Kymi Suulisniemi, Kymenlaakso, Suomi
- > Ammatti 1922
tehdastyöläinen
Kymi, Kymenlaakso, Suomi
- > Ammatti
muonamies ja lääksiläinen
Jääski Näträmälä, Karjala, Suomi
- † Kuolema 1.6.1926
sydänhalvaus
Kymi, Kymenlaakso, Suomi
- ◊ Hautaus 6.6.1926
Kymi Metsäkulman hautausmaa,
Kymenlaakso, Suomi

Aviomies

Anna Kaisa LIUKKA (Anna Mykrä)

- ◊ Syntymä 25.6.1871
Ruokolahti, Etelä-Karjala, Suomi
- † Kuolema 19.11.1947
Kymi, Kymenlaakso, Suomi

Surulla ilmoitamme, että mieheni ja isämme **Antti Mykrä** synt. 7/12 1868, kuoli sydänhalvaukseen 1/6 1926. Suruksi minulle, 2 tytölle, 2 vävyille, 2 lastenlapselle Amerikassa, 2 pojalle, 1 miniälle ja 2 lastenlapselle täällä.

Anna ja Hjalmar Mykrä.
Elsa, Uno, Pentti ja Helvi Mykrä.
Hilda, Viktor ja Viktor Sinkkonen.
Elsa, Alex, Albert Arro.

Rakastettu ja kaivattu.

Hautaus tapahtuu Metsäkulman hautausmaalle t.k. 6 p. klo 10 ap, josta täten sukulaisille, tuttaville, ammattiosaston ja yhdistyksen jäsenille ilmoitetaan.

Mykrä, August, Kymistä. S. 1894. Ammutt. Kymissä.

Hilda Maria MYKRÄ

- ◊ Syntymä 22.9.1892
Jääski Pelkola, Karjala, Suomi
- ~ Ristiminen 25.9.1892
- Muutto
1910 Amerikkaan: Lohjalta 2.12.1913 Kymiin, josta Amerikkaan
- Kummit
Läksiläinen Simo Rautio ja työmiehenvaimo Mario Minno. Kastoi J. Kontio.
- † Kuolema 1.11.1930
USA

Tytär

August Aleksander MYKRÄ

- ◊ Syntymä 11.2.1895
Jääski Pelkola, Karjala, Suomi
- ~ Ristiminen 10.3.1895
- Kummit
muonamies Paavo Kosonen ja vaimonsa Wappu Roija. Kastoi T. Jukuriinen
- > Ammatti
metallityömies
- Muutto
Lohjalta 2.12.1913 Kymiin
- † Kuolema 12.5.1918
Kymi, Kymenlaakso, Suomi

Poika

Uuno Edvard MYKRÄ

- ◊ Syntymä 16.7.1897
Jääski Näträmälä, Karjala, Suomi
- ~ Ristiminen 31.7.1897
- † Kuolema 6.5.1957
Kymi, Kymenlaakso, Suomi

Poika

Elsa MYKRÄ

- ◊ Syntymä 3.7.1900
Jääski Näträmälä, Karjala, Suomi
- ~ Ristiminen 8.7.1900
- Muutto
Lohjalta 2.12.1913 Kymiin, josta 1915 Amerikkaan (virkatod. 2.7.1998); Tulut Amerikkaan 28.12.1915, lähtenyt matkaan Norjan Akerhusin Kristianista [nyk. Oslo], samassa laivassa ollut 18-vuotias Lydia Maria Antikainen Valkealasta.
- Kummit
tm. Oskar Salonen ja vo. Eedla Kustaava Salonen
- † Kuolema 28.1.1962
USA

Tytär

Adolf Hjalmar MYKRÄ

- ◊ Syntymä 5.4.1905
Kymi Sunila, Kymenlaakso, Suomi
- Maastamuutto 1913
- Muutto BEF 1913
passi Amerikkaan
- Muutto 2.12.1913
Lohja, Uusimaa, Suomi
- virkatod. 2.7.1998
Kymi, Kymenlaakso, Suomi
- Maastamuutto 14.9.1927
Toronto, Ontario, Kanada
- > Ammatti 8.9.1937
ajaja (chauffeur)
Toronto, Ontario, Kanada
- > Ammatti
työmies
- ◊ Asuinpaikka 1927-1936
Toronto, Ontario, Kanada

Kuva: Viljo Mykrä eturivissä vasemmalta lukien kahdeksas eli viimeinen ennen keskikäytävää.

VILJO MYKRÄLLE KUNNIANOSOITUS SOTAVETERAANEILTA

Teksti: Pirkko Eriksson, sukuseuran hallituksen jäsen, perhe 580 sukukirjassa (HIITOLA 2)

Porin Sotaveteraanit piti 10.11.2018 Kunniajäsenjuhlan Porin Lyseon juhlasalissa, jossa kaikki jäljellä olevat Satakunnan sotaveteraanit kutsuttiin kunniajäseniksi. Tähän joukkoon kuului isäni **Viljo Mykrä**, joka heti armeijan jälkeen joutui sotarintamalle (talvisodan jälkeen) ja palveli siellä sodan loppuun asti.

Tilaisuus oli hyvin juhlallinen ja liikuttava. Juhlan avasi Porin Sotaveteraanien puheenjohtaja **Kosti Rasinperä** ja juhlapuheen piti arkkipiispa **Jukka Paarma**. Musiikista vastasivat Laivaston soittokunta ja Satakunnan Sotaveteraanikuoron perinnekuoro Vaarinalaulu.

Veteraanit kukitettiin ja heille luovutettiin kunniakirjat. Ohessa kunniakirja ja valokuva tilaisuudesta.

KAUNISTA EI SAA KUIN TEKEMÄLLÄ

Teksti: Marja-Leena Väyrynen (o.s. Ryösä), Kerttu Ryösän tytär, perhe 410 sukukirjassa (HIITOLA 2)

Puutarhaliitto ry on jo useana vuonna järjestänyt valtakunnallisen Avoimet puutarhat -päivän. Tänä vuonna se oli sunnuntaina 1. heinäkuuta. Mukana oli noin 400 puutarhaa, jotka päästivät yleisön kurkistamaan puutarhan porttien taakse. Seuraavassa kerron taustaa yhdestä kohteesta, omasta puutarhastamme.

Lapsuudenkotini on Ainola-niminen talo Tuusulan Nuppulinnessa. Muutimme siihen mieheni **Martin** kanssa jäädessäni eläkkeelle vuonna 2012. Olin toiminut 30 vuotta puutarhaopettajana ja sitten eläkkeellä olikin aikaa laittaa oppeja käytäntöön.

Muutama sana itse talosta. Se ja ympärillä oleva maisema määrittelevät pitkälti puutahan rakennetta ja ilmettä. Talo on tuotu hirsinä Muolaasta Karjalan kannakselta noin vuonna 1930 ja on museoviraston suojelukohde.

Talo on huvilamainen muistuttaen jonkin verran kuuluisaa Terijoen huvila-asutusta. Talon onkin ollut vuoteen 1916 asti ruhtinas ja ruhtinatar Soltikovin omistuksessa.

Vanhempani **Kerttu** ja **Johannes Ryösä** olivat maanviljelijöitä. He ostivat tilan vuonna 1962. Pihapiiriin kuuluu olennaisesti pitkä navettarakennus suuleineen ja vanha kuivuri. Piha on suuri maalaistalon piha, ympärillä peltoja ja pientä metsikköä.

Pihan saneeraus on aloitettu vuonna 2012 maisemasuunnittelija **Tanja Niemisen** suunnitelman pohjalta. Ideana on säilyttää vanha viljely- ja kulttuurimaisema sekä sovittaa puutarha vanhan huvilamaisen talon henkeen. Tavoitteena on helppohoitoinen ja kestävä piha.

Toteutuksessa kalteva piha jaettiin graniittimuurilla ala- ja yläpihaan ja perustettiin selkeät noppakivillä reunustetut hiekkakäytävät ja istutusalueet. Kiinnitettiin huomio oleskelupaikoilta avautuviin näkymiin. Käyttökelpoiset vanhat perennat löysivät evakkoajan jälkeen taas penkkeihin (taatankurjenmiekka, pionit, vuorenkilpi). Valkoinen portti ja puupenkit tuovat huvilamaista tunnelmaa. Navetan ympäri pitää edelleenkin päästä ajamaan traktorilla.

Omistajavaihdosten myötä pihan kasvillisuus on peräisin kolmelta aikajaksolta:

- 1930–1950-luvulta mm orapihlaja-aita, makedonianmänty
- 1960–2010-luvulta mm omenapuut, marjapensaat, kuusiaita, terijoensalavat
- 2012–2018 kasvit istutettu pihan saneerauksen yhteydessä

Pihaa rakennettiin vuosina 2012–2015 ja aina jotakin uutta senkin jälkeen vuosittain.

Olin vierailut kahtena edellisenä vuonna lähiseudun avoimissa puutarhoissa. Siellä näkee toisten työn tuloksen ja saa hyviä ideoita omaan puutarhaansa. Jo edellisenä vuonna päätin, että olen kesällä 2018 mukana leikissä.

Pientä valmisteluahan se teetti, mutta onneksi sain perheen mukaan. Teimme nettisivut ja sain vielä toimittajankin tekemään lehtijutun ennakkoon tapahtumasta. Päivää ennen tapahtumaa kävelin illalla puutarhassa ja kauhistuin, mihin oikein olin lupautunut. Onko täällä mitään nähtävää? Pettyvätkö kävijät; tänne maalle on vielä hankala osatakin.

Sunnuntai valkeni aurinkoisena ja jonkin verran tuulisena. Vanhin poikamme puolisoineen ja vävymme varautuivat liikenteen ohjaukseen. Miniä oli valmistautunut pitämään kuistilla kakkukahvilaa. Lapsenlapset oli ohjeistettu ottamaan nimet vieraskirjaan (innostusta lisäsi, että olin luvannut heille 10 senttiä nimeltä). Isäntä oli laittanut Avoimet puutarhat -viirin portille ja itse olin varautunut kahteen esittelykierrokseen, joista oli ilmoitettu lehdessä. Tuleekohan ketään?

Illalla hämmentyneinä laskimme vieraskirjasta, että paikalla oli käynyt 180 vierasta! Olihan vilskettä. Esittelykierrokset olivat suosittuja ja ylpeänä esittelin mm ehkä Suomen suurinta makedonianmäntyä, jonka ympärysmitta rinnan korkeudelta on 303 cm. Vuonna 1967 äidin istuttama Kotikuusi ja viime vuonna istutettu Tulevaisuuden kuusi ihastuttivat. Ihmiset viihtyivät pitkiä aikoja puutarhassamme kahvilan antimista nauttien ja seurustellen.

Äitini Kerttu sanoi usein, että 'kaunista ei saa kuin tekemällä'. Puutarhapäivänä päästin muutkin katsomaan sitä kaunista, jota olemme vuosien ahkeroinnilla saaneet puutarhassamme aikaan. En muista, että mistään viime aikaisista tekemisistäni olisin saanut niin paljon myönteistä palautetta kuin puutarhapäivästä. Ollaan jo kohta joulussa, mutta vieläkin kauppareissuilla tulee joku kiittämään tai harmittelemaan, kun ei päässyt. Onhan teillä ensi vuonnakin avoimet puutarhat?

MUISTOKIRJOITUS: KERTTU MARIA RYÖSÄ 6.6.1922 – 31.1.2018

Teksti: Raija Pasanen, Kerttu Ryösän tytär, sukuseuran hallituksen jäsen, perhe 407 sukukirjassa (HIITOLA 2)

Kannaksen Mykrät -sukuseuran jäsen **Kerttu Maria Ryösä** (o.s. Mykrä) siirtyi ajasta iäisyyteen 31.1.2018 Tuusulassa 95-vuotiaana. Kauniina helmikuun päivänä me lapset ja lastenlapset perheineen, sukulaiset, naapurit ja ystävät olimme saattamassa äitiämme Kerttu Maria Ryösää haudan lepoon. Siunaustilaisuus pidettiin Tuusulan Paijalan kappelissa. Hautaan siunaamisen toimitti pastori **Seija Jokilehto**. Kuulimme kanttori **Erja Hartalan** laulamana ”Jo Karjalan kunnalla lehtii puu”. Yhdessä lauloimme äidille tuttuja virsiä ja lopuksi kiitosvirren ”Kiitos sulle, Jumalani”.

Muistotilaisuudessa Tuusulan seurakuntakeskuksessa muistelimme äidin elämänvaiheita. Kerttu syntyi 6.6.1922 Hiitolassa, Hiitolankylässä **Hilma** ja **Paavo Mykrän** maanviljelijäperheen toisena lapsena. Vanhin lapsista oli kuollut ihan pienenä. Myöhemmin syntyi **Elvi**-sisko ja **Reino**-veli. Maalaistalon työt ja tehtävät tulivat Kertulle tutuiksi ihan lapsesta asti. Samoin perheen osallistuminen kylän yhteisiin tapahtumiin. Usein Kerttu muisteli kansakoulussa saatuja opetuksia. Kotitalous ja käsityöt olivat mieluisia aineita. Hänen kouluaikaisia käsitöitään on vieläkin lasten perheissä. Kansakoulun jälkeen Kerttu menikin käsityöoppiin.

Nuoruusaikaa varjostivat sota ja evakkomatkat. Ensimmäisellä evakkomatalla Porissa hän tapasi tulevan puolisonsa, Hiitolasta kotoisin olevan **Johannes Ryösän**. Häitä vietettiin 9.5.1943 Hiitolassa, Mykrässä. Perinteisen tavan mukaan Kerttu saateltiin Ryösään Hiitolan Peräkylään miniäksi. **Inkeri**-sisko syntyi huhtikuussa 1944 Viipurin naistenklinikalla ja oli vain 3 kk vanha, kun oli lähdettävä evakkoon. Määränpää oli Vaasan seutu, Koivulahti. Sen jälkeen perheen asuinpaikkoina olivat Pomarkku ja Mellilä sekä Vuodesta 1962 lähtien Tuusulan Nuppulinna. Perheeseen syntyi kaikkiaan kuusi tyttöä, **Inkeri, Raija, Marja-Leena, Raili, Hilikka** ja **Pirjo**. Johanneksen kuoltua 1985 Kerttu jäi yksin asumaan kotiinsa Ainolaan. Vanhinta lastaan Inkeriä Kerttu oli saattamassa hautaan vuonna 2004.

Maalaistalon monien töiden ja karjanhoidon lisäksi Kertun harrastuksena pysyivät käsityöt. Hän oli mukana maa- ja kotitalousnaisten toiminnassa ja vei sinne mukaan tyttöjäänkin. Maatalousnaiset kutoivat mm. vihkiyijyn Jokelan uuteen kirkkoon. Seurakunnan järjestämät lähetys- ja vanhusten kokoontumiset olivat äidille myös tärkeitä. Kerttu oli ahkera ja vieraanvarainen emäntä. Joka lauantai leivinuuni lämpeni ja siinä paistuivat karjalanpiirakat, leivät ja pullat seuraavan viikon tarpeisiin. Lapset ja lastenlapset ovat saaneet monet lämpimäiset Ainolan keittiöstä. Mummo ja isomummo on ollut myös usein hyvin tarpeellinen huolehtiessaan lastenhoidosta ja oli erilaisissa tilanteissa apuna. Ainolan mummolassa on perheen ja suvun kesken myös kokoonnuttu moniin juhlahetkiin niin jouluina kuin merkkipäivinä.

Mykrän sukuseuran perustaminen ja toiminta oli Kerttu-äidille tärkeä. Kaksi kertaa hän pääsi käymään Karjalassa lapsuutensa kotimaisissa Hiitolassa. Karjalainen perintö oli monella tavalla esillä äidin elämässä. Sitä hän välitti meille lapsillekin.

län myötä äidin kunto heikkeni vähitellen. Syksystä 2011 lähtien hän asui hoitokodissa ensin Kellokoskella ja sitten Hyrylässä. Huonon näön, kuulon ja muistisairauden myötä hän ei aina läheisiäänkään tuntenut. Vieraillessamme äidin luona lauloimme usein tuttuja lapsuuden virsiä ja lauluja. Ne olivat muistissa. Pyörätuolissa istuen hän osallistui 95-vuotissyntymäpäivän hartaushetkeen. Muistin heiketessä oli kuitenkin rukous, jonka hän muisti. Joka vieraskäynnillä kuulimme sen. Sillä siunaamme nyt äidin iäisyysmatkaa:

*Levolle lasken, Luojani,
armias ole suojani,
jos sijaltain en nousisi,
taivaaseen ota tykösi.*

Kuva: Kerttu Ryösä 1922–2018

Kuva: Liisan muistopöytä

KIRJE RAKKAALLE ÄIDILLE

Teksti: Janne Mykrä, sukuseuran hallituksen puheenjohtaja, perhe 569 sukukirjassa (HIITOLA 2)

Rakas Liisa-äiti,

Tuntuu uskomattomalta, että pian tulee kuluneeksi jo vuosi siitä, kun viimeksi tapasimme tapaninpäivänä 2017 Vantaalla. Olit sairastellut pitkin syksyä ja tiesimme sinun joutuvan joksikin aikaa sairaalahoitoon. Kenelläkään lähipiirissä ei kuitenkaan ollut tietoa siitä, miten heikko jo tuolloin olit. Viimeiseen asti olit oma valoisa ja positiivinen itsesi. Jaksoit kuunnella meidän nuorempien juttuja ja välittää, vaikka itse olit jo kovin sairas.

Viimeisessä puhelussamme uudenvuodenpäivänä 2018 sanoit ”napakasti” meneväsi heti seuraavana arkipäivänä lääkäriin. Erityisesti ensimmäinen miniäsi **Johanna** oli tästä huojentunut, koska hän oli kovin huolissaan voinnistasi. Me muut läheiset emme vielä täysin ymmärtäneet tilannettasi. Valitettavasti lääkärit eivät pystyneet sinua enää auttamaan vaan menehdyit 3.1.2018 kotonasi Vantaalla.

Olemme kaivanneet sinua paljon Liisa-äiti. Vaikka suru on välillä ollut suurta, päällimmäisenä mielessä on ollut sinun iloinen ja auttamistahtoinen luontosi. Toinen miniäsi **Eva** totesi varsin pian menehtymisesi jälkeen, että olit ”hyväsydämisin ihminen”, jonka hän tunsu. Tästä on helppo olla samaa mieltä!

Lähipiirin lisäksi ystäväsi ja monet sukulaiset ovat kaivanneet sinua kovasti. Järjestimme sinulle siunaustilaisuuden 10.2.2018 Hämeenkylässä kirkossa. Siellä rakkaat tanssiystäväsi kansallispuvuissaan jättivät sinulle jäähyväiset tekemällä ”ystävyydenpiirin” arkkusi ympärille. Hautajaisissasi oli noin 70 ystävää ja sukulaista jättämässä sinulle jäähyväisiä. Nämä samat ystävät olivat vain reilu puoli vuotta aikaisemmin viettämässä 70-vuotisjuhliasi sinun ja isän kotona Luuvakujalla aurinkoisena kesäkuun päivänä.

Olen omaa suruani helpottaakseni muistellut aina välillä sinun elämänvaiheitasi. Synnyit 19.6.1947 juuri ennen juhannusta kotisynnytyksessä Lemillä Tattarahon tilalla. Äitisi kotitila on ollut jo yli 200 vuoden ajan saman suvun hallussa. Kävit ensimmäiset kouluvuotesi Huttulan kyläkoulussa. Halusit jäädä vielä viidennelle luokalle Lemille, vaikka vanhempasi **Martta** ja **Niilo** olivat kolmen pikkuveljesi (**Pertti**, **Jukka** ja **Seppo**) kanssa jo muuttaneet Vantaalle. Kuudennelle luokalle siirryit sitten Vantaalle Simonkylän kouluun.

Vuonna 1965 tutustuit lisalmesta Vantaalle muuttaneeseen **Yrjö Mykrään** nuorten suosimassa tanssipai-
kassa Hiekkaharjun Puistokulmassa. ”Tango merellä soi” -kappaleen pyörteissä tutustuitte toisiinne ja me-
nitte helluntaina 1.6.1968 naimisiin Helsingin pitäjän kirkossa (Pyhän Laurin kirkko). Asetuitte asumaan
Hiekkaharjuun, jossa perhe kasvoi kahdella pojalla (**Janne** ja **Mikko**). Vuonna 1978 aloitte rakentaa oma-
kotitaloa Vantaan Varistoon ja viimein kesän 1979 alkaessa koko perhe muutti omaan kotitaloon.

Olit jo 1960-luvulla paikallisessa Laineen kaupassa myyjänä, mutta lasten tultua kuvioihin jäit kotiäidiksi ja
talonmieheksi (Hiekkaharjussa), mikä oli minun ja Mikon kannalta ihan parasta! Varistoon muutettuaamme
menit jopa kahteen osa-aikatyöhön ensin Helsingin Sanomien jakajaksi (1979–2001) ja sitten Alkoon myy-
jäksi (1981–2004).

Sinulla oli paljon hyviä harrastuksia. Jo 1970-luvun alkupuolelta lähtien harrastit kansantanssia, josta saitte
isän kanssa yhteisen rakkaan harrastuksen elämäsi loppuun asti. Tiedoksesi muuten äiti, että isä on jatka-
nut kansantanssia hyvässä porukassa. Lisäksi retkeily (Vantaan ja Riihimäen retkeilijät) ja Lapin kesäiset
sekä talviset (hiihto) reissut olivat sinulle mieluisia. Mattojen kudonta ja käsityöt sekä hieronta ja reikihoi-
dot olivat harrastuksia, joista lähipiiri ja sukulaiset pääsivät nauttimaan monta kertaa.

Myös Kannaksen Mykrät -sukuseuran toimintaan osallistuit toimimalla vuosina (2000–2017) sukuseu-
ramme tilin/toiminnantarkastajana. Kokemusta tilintarkastuksesta olit saanut jo aiemmin toimimalla Sa-
nomalehdenjakajat ry:n tilintarkastajana.

Minusta tuntuu rakas äiti, että elämäsi punainen lanka monessa suhteessa oli muiden ihmisten kanssa
yhdessä tekeminen ja huumorintaju. Olit aina lapsirakas ja sekä minun tyttäreni (**Venla** ja **Iida**) että Mikon
pojat (**Emil**, **Atte** ja **Samu**) saivat aikanaan nauttia rakastavan ja luotettavan ”mamman” lämpimästä hoi-
vasta.

Rakkaudella ja lämmöllä äitiä muistaen,

Janne

Kuva: Liisan ja Yrjön kansantanssiystävien muodostama ”ystävyydenpiiri” Liisan arkun ympärillä

MYKRÄN SUVUSSA TAPAHTUU

Teksti: *Timo Mykrä ja Juhana Mykrä*

Jäsenten merkkipäivät 2019

50 vuotta	27.3.	Matti Mykrä, Mikkeli.....	HIITOLA 1+2
	1.8.	Maija Peltomäki, Kankaanpää.....	HIITOLA 1+2
60 vuotta	8.1.	Hely Matikainen, Lempäälä.....	HIITOLA 1+2
	16.3.	Kaija Kangasniemi, Pori.....	pso HIITOLA 1+2
	1.4.	Marja Tanninen, Pori.....	HIITOLA 2
	2.5.	Pirkko Kangasniemi, Pori.....	pso HIITOLA 1+2
	9.7.	Raija Aaltonen, Salo.....	pso HIITOLA 1+2
70 vuotta	11.12.	Timo Mykrä, Pori.....	HIITOLA 2
	17.2.	Soili Sauhula, Kaarina.....	HIITOLA 1+2
	5.4.	Arto Mykrä, Salo.....	UUSIKIRKKO
	10.5.	Anja Kilpinen, Orimattila.....	KIRVU
	7.6.	Leena Väyrynen, Tuusula.....	HIITOLA 2
	19.10.	Tapio Mykrä, Hamina.....	HIITOLA 1+2
80 vuotta	27.3.	Erik Mykrä, Riihimäki.....	HIITOLA 1+2
	1.8.	Terttu Turunen, Lappeenranta.....	HIITOLA 1+2
90 vuotta	28.11.	Terho Koponen, Hyvinkää.....	HIITOLA 1+2
92 vuotta	21.3.	Elli Mykrä, Heinola.....	pso ANTREA
94 vuotta	13.11.	Elvi Heinonen, Ulvila, kunniajäsen	HIITOLA 2
100 vuotta	8.10.	Viljo Mykrä, Pori, kunniajäsen	HIITOLA 2

Kannaksen Mykrät -sukuseura onnittelee sankareita!

Kuolleita

- † **Seija Liisa Mykrä** (o.s. Kohonen), s. 19.6.1947 Lappee, k. 3.1.2018 Vantaa. Perhe 568 sukukirjassa (HIITOLA 2).
- † **Kerttu Maria Ryösä** (o.s. Mykrä), s. 6.6.1922 Hiitola, k. 31.1.2018 Tuusula. Perhe 404 sukukirjassa (HIITOLA 2).
- † **David Wayne Carachelo**, s. 30.6.1974 Kanada, k. 23.2.2018 Calgary, Kanada. Perhe 644 sukukirjassa (JÄÄSKI).
- † **Vieno Ilona Mykrä** (o.s. Savolainen), s. 1.7.1928 Hiitola, k. 27.4.2018 Pori. Perhe 575 sukukirjassa (pso HIITOLA 2).
- † **Olavi Antero Mykrä**, s. 12.6.1936 Hiitola, k. 22.7.2018 Noormarkku. Perhe 244 sukukirjassa (HIITOLA 1+2)
- † **Arto Aarne Mykrä**, s. 5.4.1949 Imatra, k. 15.9.2018 Mikkeli. Perhe 764 sukukirjassa (UUSIKIRKKO).

Kannaksen Mykrät -sukuseura ottaa osaa omaisten suruun

Sukuun syntyneitä lapsia

- * 30.12.2017 Espoo, **Casper Väinö Elmeri**, vanhemmat **Carita Mykrä ja Tuomas Katila**. Perhe 393 sukukirjassa (HIITOLA 2).
- * 13.1.2018 Phoenix, USA, **Blakely Kay Auten** (o.s. Bindl), vanhemmat **Tanya ja Brock Auten** (HIITOLA 2).
- * 7.3.2018 **Minea Henni Anniina Mansnerus**, vanhemmat **Mira ja Jere Mansnerus**. Perhe 426 sukukirjassa (HIITOLA 2).
- * 27.9.2018 Pedersöre, sai kasteessa 10.11. nimen **Asmo Ohto Eero-Poju Mykrä**, vanhemmat **Marjut Mykrä ja Mikko Pukkila**. Perhe 354 sukukirjassa (HIITOLA 2).
- * 13.11.2018 Pori, tyttövauva, vanhemmat **Anna Eriksson ja Jouni Niinisalo**. Perhe 580 sukukirjassa (HIITOLA 2).
- * 13.11.2018 Seinäjoki, sai kasteessa 16.12. nimen **Silvia Elina Estelle**, vanhemmat **Marjo Siekkinen** (o.s. Ahtiainen) ja **Toni Siekkinen**. Perhe 705 sukukirjassa (ANTREA).

Kannaksen Mykrät -sukuseura toivottaa perheille onnea!

Kuva: *Asmo Ohto Eero-Poju Mykrä*

Kyllikki ja Teuvo Vartio 80 vuotta

Teksti: Raija Pasanen (o.s. Ryösä), sukuseuran hallituksen jäsen, perhe 407 sukukirjassa (HIITOLA 2)

Jyväskylän Palokassa asuvat sukuseuran jäsenet **Kyllikki Vartio** (o.s. Mäkinen) täytti 80 vuotta 23.10.2018 ja puolisonsa **Teuvo Vartio** täytti 80 vuotta 9.11.2018. Yhteiset syntymäpäiväjuhlat pidettiin lasten ja lastenlasten kanssa kylpylähotelli Peurungassa 9.–11.11.2018. Vartion perheessä on muodostunut jo perinteeksi, viiden vuoden välein yhteisen viikonlopun viettäminen syntymäpäiväjuhlien merkeissä. Kokoontumisia on ollut, kun he täyttivät 65, 70, 75 ja nyt 80 vuotta. Juhlahetkessä Peurungassa Kyllikki ja Teuvo saivat lasten tekemän kirjallisen koosteen kuvien kera mummin ja papan elämänvaiheista. Onnittelulauluna lapset lauloivat **Juha Tapion** laulun ”Kaksi puuta”. Viikonloppuun sisältyi tietysti myös uintia, liukuputkesta laskemista, curlingin pelaamista ja muita mukavia yhdessäolon hetkiä.

Sydämelliset onnittelut 80-vuotiaille Kyllikille ja Teuvolle! Sukukirjassa perhe 440.

Kuva: *Keskellä Kyllikki ja Teuvo, seisomassa vasemmalta Arto Vartio, Merja Vartio, Juho Heinonen, Lauri Heinonen, Anne Heinonen, Juha Heinonen, Eero Heinonen, Karoliina Kekkonen, Helmiina Vartio, Karoliina Vartio, Samuli Lohi ja Juha Hannunen. Kuvasta puuttuu Elina Vartio, joka oli Slovakiassa vaihto-oppilaana.*

Valmistuneita

Teksti: *Timo Mykrä ja Juhana Mykrä*

Aino Maria Mykrä, s. 1991, valmistui keväällä filosofian maisteriksi Turun yliopistosta. Publiikki pidettiin Akatemiatalossa 14.6.2018. Kuvassa Aino ja vanhemmat **Kaisa Hypén** ja **Timo Mykrä**. Perhe 714 sukukirjassa (ANTREA).

Anna-Katariina Mykrä-Siljander, s. 1976, vihittiin Suomen evankelilaisluterilaisen kirkkokunnan papiksi Mikkelin tuomiokirkossa 27.5.2018. Papiksivihkimisen toimitti Mikkelin hiippakunnan piispa **Seppo Häkkinen**. Anna toimii parhaillaan Kotka-Kymin seurakunnassa kappalaisen toimen sijaisena. Perhe 261 sukukirjassa (HIITOLA 1+2).

ILMOITUKSIA

Jäsenkampanja

Suomi 100 vuotta on takana ja pian on sukuseuramme 20 vuoden iässä. Seuramme jäsenmäärä on laskusuunnassa. Vuosittain kerättävä jäsenmaksu on ainoa tulo, jolla katetaan kulut ja valmistellaan tapahtumat. Sukuseuran juhluvuoden lähestyessä käynnistetään kampanja uusien jäsenten hankkimiseksi. Jos jokainen varsinainen jäsen hankkisi vaikkapa yhden uuden, turvaisi se toimintaamme eteenpäin. Sillä ei olisi ainoastaan taloudellista vaikutusta, vaan uutta verta tarvitaan myös sukuseuran toiminnan ideointiin ja hallintoon.

Kuluvana vuonna saimme muutaman uuden jäsenen, muuta kokonaissaldo oli lievästi negatiivinen. Meillä on osaava ja monipuolinen suku. Toimimme monilla aloilla ammatillisesti ja myös vapaa-aikana. Sukuseuran ensimmäisinä vuosina perhejäseniksi liittyneet ovat aikuistuneet ja perustaneet omat perheensä. Meissä kaikissa on potentiaalia tulla mukaan varsinaisina jäseninä ja tarvittaessa ottaa vastuuta seuran toiminnasta.

Timo Mykrä, sukuseuran sihteeri, [timo.mykra\[at\]outlook.com](mailto:timo.mykra[at]outlook.com)

Läh.

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry
c/o Timo Mykrä
Hakapellonkatu 6 C 136
FI - 20540 TURKU